

Obra poètica, de Tomàs Garcés

Orquestra de Cambra de Granollers

En l'acte de clausura de les festes de Santa Cecília

Les festes a honor de Santa Cecília, —sens dubte la més lluïda de les nostres celebracions patronals— han tingut enguany, per escaient cloenda, l'actuació de l'Orquestra de Cambra de Granollers, que tingué lloc el passat dimarts a la sala d'actes de la Casa de Cultura de la Fundació Pere Maspons i Camarasa. Col·laboraren en el programa, ocupant-ne la part central, destacats alumnes de l'Escola Municipal de Música, que van honorar amb llur actuació el nostre centre docent musical i el seu competent professorat.

La necessària brevetat ens veda dedicar als components de l'orquestra i llur director, mestre Josep M.^o Ruera, el comentari a que es feren mereixedors. Un programa molt ben orientat, que coferia al concert el caient popular que la festa demanava, sense caure en estridències innecessàries, fou desgranat amb la justesa i plenitud sonora a que el conjunt ens té ja acostumats. Cal destacar, —i no pas perquè els mèrits d'interpretació superessin les altres obres programades, sinó per constituir l'homenatge de l'orquestra al compositor Benet Marató i Maynou— l'apassionada versió, com corresponia a l'accentuat lirisme de l'obra, de «Nostalgia de juventud» del malaguanyat mestre granollerí, i de la que el públic exigí la repetició.

Excelents les actuacions dels alumnes. Ramon Ponsa, acompanyat al piano pel mestre Aureli Font, feu gala d'haver aprofitat bé els quatre cursos que d'un en l'aprenentatge del violí, interpretant, amb bon sentit musical el prime temps de la Sonata en Re de Schubert. Josette Camps, al piano, ens oferí un fragment de la sisena sonata de Mozart interpretat amb una gentilesa i un encís realment mozartians. Hagué d'afegir a la seva actuació prevista una delicada pàgina de Mendelssohn consellariem a Josette Camps, que, si no havia de representar una mimba de les seves qualitats expressives, procurés refrenar certa tendència a l'exageració en el gest. El «Concertino» op. 26 per clarinet, de Weber, tingué en Crescenci López, acompanyat aiximateix pel mestre Aureli Font, un intèrpret just i ponderat. Remarquem l'excel·lent sonoritat que obté de l'instrument en tots el registres. Ramon Aspa tingué bona avinentesa de lluir-se amb el difícil «Allegro de concert», de Granados. És una obra que s'adapta al seu temperament i a les seves prometedores possibilitats. En canvi, cometé l'error d'oferir, fora de programa, el conegudíssim

El dia 9 del mes passat, Tomàs Garcés va complir 60 anys. L'Editorial Selecta, de Barcelona, ha tingut l'encert de reunir, en un sol volum, tota l'obra poètica d'ell, que és constituïda per nou llibres: *Vint cançons, L'ombra del lledoner, El somni, Paradís, El senyal, El caçador, La nit de Sant Joan, Grèvol i molsa i Viatge d'octubre*.

Diem que ha estat un encert ja que, a més a més de poder tenir a mà i ensem fruir totes les delicadeses i imatges literàries d'aquest gran poeta català, la present publicació pot considerar-se un merescut homenatge d'amistat i de simpatia envers Garcés, al qual nosaltres ens adherim de tot cor.

Encapçala el llibre un ponderat pròleg del poeta mallorquí Josep Sebastià Pons, que ens serveix de meravellosa guia, posat que es tracta d'un magnífic estudi crític global de la producció de Garcés. A guisa d'apèndix, figuren també quatre escrits de Carles Riba, Maurici Serrahima, Joan Triadó i Jaume Bofill i Ferro. Aquests escrits serviren de presentació d'altres tants llibres de Garcés el dia de llur primera edició.

Estudiar, fil per randa, els nou llibres reunits en aquest volum, a més a més d'ocupar un espai del qual no disposem, s'escaparia de les nostres possibilitats i a més a més de la tònica d'aquesta secció. Tampoc no hem d'oblidar que aquests llibres ja foren comentats i analitzats per gent entesa, en el seu moment oportú.

Amb tot, creiem que no serà per demés que recordem als nostres lectors algunes de les principals característiques d'aquest poeta que, amb la seva simplicitat i finor d'esperit, és un dels millors de la nostra terra en l'actualitat.

Vint cançons s'edità l'any 1922. És la primera obra. Garcés té vint-i-un anys. Sorgeix, per tant, en plena joventut de l'autor. I és un intent, totalment reeixit, d'acostament a les arrels populars de la poesia. O potser, dit d'altra manera, d'a-

vals n.º 7 de Chopin, que deformà del tot per la pruija absurda d'assolir unes velocitats desorbitades.

L'acte feu presentat conjuntament pels patronats de l'Escola Municipal de Música i Orquestra de Cambra, i l'Associació Cultural, amb la desinteressada col·laboració de tots els músics, professionals o alumnes, que participaren en el concert.

Una vetlla que el temps no prometia gens plàcida, no fou obstacle perquè la sala es veiés gairabé plena d'un públic al qual la considerable extensió del programa no semblà haver fatigat gens ni mica. Clavicordi.

profitament de les essències poètiques del poble, tot sublimitzant-les, tot enlairant-les. Com féu notar molt bé Carles Riba, és «un bell idil·li d'expertes melodies jugades en senzills instruments populars».

Dos anys després, publica *L'ombra del lledoner*. Si bé continua dins la mateixa línia del llibre anterior, s'hi nota ja l'inici d'una evolució en sentit ascendent, sobretot en els «Tres nocturns» que clouen el recull.

La segona etapa, com diu Josep S. Pons, abraça *El somni* (1927), *Paradís* (1931) i *El senyal* (1935). El tema de fons popular, sense ser abandonat del tot, ja queda més diluït. I comença ja una poesia que té força contactes amb la mística. Són llibres ja més treballats, i alhora més serens. L'accent del poeta agafa una nova inflexió i tonalitat. I les estrofes prenen molta més volada, sense però que, en ap moment, perdin la frescor i la ingenuïtat dels primers temps.

Fins dotze anys més tard, 1947, no torna a donar senyals de vida: *El caçador*. El poeta es troba ja en plena maduresa, tant vital com creadora. Ha passat la guerra. Viu a França. La poesia agafa un to més reposat, enriquida i agombotada per una profunda concepció del món. També traspua dolor i enyor, sense bandejar la seva tendència a transformar-ho tot en somni.

L'any 1951 surt *La nit de Sant Joan*, poema que glossa la cançó popular del mateix nom, amb una sèrie de balades i de cants, altament suggestius.

El 1953 publica *Grèvol i molsa*, integrat per un conjunt de nades, tendres i delicades.

Finalment, el 1955, dins l'acreditada col·lecció de l'Ossa Menor, apareix el darrer llibre *Viatge d'Octubre*, que ve a consolidar, d'una manera definitiva, el seu prestigi literari. Garcés se'ns mostra ja amo i senyor de la poesia. Domina ja tots els ressorts. No hi ha secrets per a ell. I aquest recull, fins ara, és la culminació del seu estre.

Esperem, però, que la seva deu no s'estronqui. Les lletres catalanes necessiten sentir, de tant en tant, la seva veu, sensible i harmoniosa. I nosaltres, també.

M.

Fuga del llibre. OBRA POETICA Tomàs Garcés. Editorial Selecta (Barcelona) Volum n.º 316 (extra) de la Biblioteca Selecta. 1.ª edició, 1961. 272 pàgines. 75 pessetes.

V Semana de Juventud

Del 3 al 10 de Dicembre